

ved at paalægge Lægerne denne Byrde, opnaaede det Formaal, man tilsigtede, skulde jeg ikke have det mindste derimod, og saa vilde vel ogsaa Lægerne med Glæde paatage sig denne Byrde. Det er jo saadan, at denne Lov efter sit Princip skulde føre Bestemmelserne i den gamle Lov af 1874 om hygiejniske Foranstaltninger og sanitære Forholdsregler ud i Livet. De staa desværre nu som døde Bogstaver, fordi hele Ordningen af Prostitutionen og Bevarelsen af § 180 i Straffeloven med Bestemmelsen om Utugts Strafbarhed gør, at de ikke blive effektive. Folk skræmmes fra, drages ikke til at søge Helbredelse i den Udstrækning, hvori det burde finde Sted. Jeg er derfor enig med Lovforslagets Hensigt om at drage saa mange Mennesker som muligt, der lide af disse Sygdomme, til at søge Helbredelse, og dertil ville Lægerne sikkert baade enkeltvis og som Stånd bidrage alt, hvad de formaa. Hvis denne Bestemmelse, som paalægger Lægerne en saadan Anmeldelsespligt, Angiverpligt, bidrog dertil, vilde jeg ikke have noget derimod, og jeg tror heller ikke, at Lægerne vilde have det, men jeg frygter for, at hvad der vindes til den ene Side, tabes i nok saa høj Grad til den anden Side. Der vindes maaske det, at Myndighederne lettere kunne efterspore de smitsomme Sygdomme og deres Gang, lettere kunne faa fat paa dem, som bidrage til at udbrede disse Sygdomme. Det vindes der maaske, men der tabes vistnok lige saa meget til den anden Side, idet Folk derved let blive noget betænkelige ved at søge Lægehjælp, betro sig til en Læge, fordi han har en Anmeldelsespligt, en Angiverpligt. Politiet kan ved Hjælp af denne Læge faa at vide og skal have at vide alle de Tilfælde, som han behandler. Nu er det vist noget, som Lægerne selv kende til i overordentlig høj Grad, at Folk skamme sig paa dette Omraade. Den Skamfølelse kan være meget naturlig, men er paa den anden Side i mange Henseender urigtig, Folk kunne jo ogsaa uden egen Skyld paadrage sig saadanne Sygdomme. Denne Skamfuldhed, denne i og for sig forstaaelige Blufærdighed, som gør, at disse Ting omtales saa lidt, at Folk faa saa lidt virkelig Besked, bevirker, at Folk krympe sig ved at søge Læge, gaa og kvaksalverere med sig selv eller med deres Kammerater uden at søge Lægehjælp. Det skal, efter hvad Lægerne fortælle, ikke være usædvanligt, at selv om en Læge er Huslæge i et eller andet Hjem, gaar et ungt Menneske i dette Hus, naar han paadrager sig en saadan Sygdom, i

Reglen ikke til Huslægen, men til en fremmed Læge. Det finder ogsaa meget ofte Sted, at Folk ikke gaa til en Læge for at søge Hjælp mod disse Sygdomme under eget Navn, men under opdigtet Navn eller anonymt. Nu er Spørgsmaalet, om man skal forhindre det. Det gælder om, at saa mange som muligt søge Lægehjælp, det er det væsentligste. Jeg frygter for, at hvis der paalægges Lægerne en saadan Angiverpligt, Anmeldelsespligt, vil det kunne skræmme adskillige fra at søge Lægehjælp, men det skulde dog være Lovens store Hovedformaal at drage saa mange som muligt ind under sanitær Behandling for derved at komme disse Sygdomme til Livs. Jeg vil da ogsaa henstille til det Udvalg, som formodentlig bliver nedsat, at tage denne Paragraf under nærmere Overvejelse.

Fra den Side, hvortil jeg hører, slutte vi os med Glæde til Hovedformaalet i dette Lovforslag og ogsaa til det til Grund liggende Princip. Hvad vi anke over, er, at dette Hovedformaal ikke tilstrækkelig effektivt gennemføres, og at dette Princip ikke udføres tilstrækkelig radikalt. Vi ville altsaa gerne medvirke til, gerne udbede os andres Medvirkning til, at Forslagets Principper virkelig blive gennemførte i deres Konsekvenser, saa man kan komme totalt bort fra det gamle System over i en ny Ordning, som efter Erfaring fra næsten alle Lande og ogsaa efter et stadig stigende Antal Lægers Mening er langt at foretrække for den gamle Ordning.

Prostitutionen, Utugten, Utugtserhvervet komme vi ikke bort fra under det ene eller det andet System, det komme vi ikke bort fra ved Lovgivning. Men heldigvis foregaar der ogsaa i vor Tid, i dette Folk og i andre Folk, en stadig Højnelse, en stadig Kamp mod de sociale Onder, der ere Udspringet for Prostitutionen, en Kamp mod Arbejdsløshed, mod Kvinders Skambydning, mod Udsvedningssystemet, mod hele det sociale System, som skaber de Kilder, hvorfra dette Onde, Prostitutionen, som saa mange andre have deres Udspring. Der foregaar ikke mindst ved Arbejderbevægelsen, ikke mindst ved Socialdemokratiets Virksomhed et stadigt Arbejde for at udtørre de Kilder, hvoraf dette som saa mange andre Onder flyde. En Lov eller en Lovforanstaltning kan ikke gøre det, men Erfaringen fra de fleste Lande og et stadig stigende Antal Lægers Vidnesbyrd vise, at Vilkaarene for dette Arbejde blive bedre under Frihed end under det gamle Tvangs- og Kontrolsystem, at de blive bedre, og at noget hjælper det i hvert